

BISERICILE DIN DUMITREȘTI

Nicolae Giurcă

Pe teritoriul comunei se află trei parohii cu trei biserici: „Sf. Dumitru” în Dumitrești de Jos, „Sf. Nicolae” în Bicești de Sus” și „Sf. Vasile” la Lăstuni.

Cetățenii sunt aproape în unanimitate creștin-ortodocși, cultul adventist numărând aproximativ 50 de adepți.

Deși Dumitreștiul este o așezare veche, atestată documentar încă din sec. al XVIII-lea, dar existând cu mult înainte, bisericile din comună apar abia la începutul sec.al XIX-lea. Nu dispunem de documente care să ateste existența unor biserici mai vechi dar e greu de crezut că strămoșii noștri de pe aceste meleaguri vor fi stat secole întregi fără biserică și preot.

O tradiție orală afirmă că ar fi existat un vechi schit în „Poiana Iorgulesei” și că din demolarea acestuia s-ar fi ridicat prima biserică din Bicești de Sus. Din păcate, crucile din cimitire s-au făcut la noi, în trecut, mai mult din lemn de stejar și acestea au putrezit după 50-60 de ani, așa că informații pe această cale nu s-au putut afla.

Pisaniile ce de obicei consemnează ctitorii și data construirii bisericilor nu se află la locul lor la niciuna din cele trei biserici. Norocul a făcut să găsim pentru bisericile „Sf. Dumitru” și „Sf. Vasile” în sinodicul bisericii „Sf. Dumitru” textul pisaniilor de la biserică din Dumitrești de Jos și Lăstuni. Le vom consemna și comenta mai jos. Ar fi existat o veche pisanie dăltuită în piatră și la Bicești de Sus, însă la

reconstruirea bisericii, meșterii ar fi făcut focul pe ea să încălzească cleiul și s-a distrus.

Vom încerca să redăm sintetic datele de care dispunem despre fiecare biserică în parte.

Biserica „Sf. Dumitru” din Dumitrești de Jos

În unghiul făcut de râul Râmnic la confluența cu pârâul Motnău, pe un teren plat, nu prea întins, se află cea mai veche biserică atestată în scris din comuna noastră.

În synodicul¹ găsit în arhiva bisericii în vara lui 1999 am găsit date foarte prețioase pentru această biserică precum și unele informații despre biserica Lăstuni care până în 1925 a fost filiala celei din Dumitrești.

Consemnările aparțin preotului Gheorghe Țârulescu pentru perioada 1874-1905 și urmașului său Gh. M. Popescu pentru perioada 1906-1907. Prima consemnare datează din 4 iunie 1874, și are următorul conținut: *„Această sfântă biserică este făcută de poporeni din Dumitrești de Susu și de Jos pe terenul de pământu lăsatu de moșneni din amândouă cătunele ce pe atunci era totu o moșie devălmași Dumitrești de Susu cu de Josu în leatul 1829 iunie, de pe cum se găsește scris și pe catapeteasma biserici pe deasupra icoanelor împărătești. Ctitorii începători cu bani și cu stăruință sunt aicea și care se trecu și aici, iar ceilalți ajutători suntu scriși pe o tabelă la sfânta troscomidie și am scrisu - Preotul Gh.Țârulescu Ironim Duhovnicu”*

Pe pagina următoare sunt consemnați ctitorii: *„preotu Moisi, Toaderu Bălălau, Stoica Bucureștean, Costandin Țâru, Stanu Țâru, Toaderu Țâru, Radu Stănilă, Tatu Stănilă, Stroi Bălălau și alți ajutători”*²

¹ În 1873, Episcopia Buzăului difuzează tuturor parohiilor un dosar, de cca 100 file având imprimat pe copertă titlul de „Synodic” cu obligația ca preoții să consemneze date privitoare la biserici în aceste dosare. Le-am găsit la Dumitrești de Jos și Bicești de Sus.

² Atrage atenția numele de familie ale ctitorilor, nume ce se întâlnesc și azi la noi.

Același inimos preot scrie mai departe, cu caligrafia lui nu prea frumoasă, însoțită de o ortografie cu destule păcate că „*pe la leatul 1865*” s-a refăcut acoperișul de șindrilă al bisericii, doar turnul „*cu tinichea*”

„*în leatu 1866 s-au cumpărat un policandru în prețu de lei vechi 367 parale 35*”

....„*în leatu 1867 Ion Cruceanu a dăruit o pereche de veșminte bune de stofă care se văd și astăzi tot bune*”

....„*în leatu 1881 același Ion Cruceanu dăruiește sfeșnice, o cruce mare cea de lângă Sf.Prestolu*”

Tot acestui preot, descendent într-o veche familie de moșneni dumitreșteni, datorăm și informațiile scrise despre construirea bisericii în care se slujește și acum din anul 1898.

Consemnarea începe cu: „*Să se știe că în leatul 1898*” și se încheie cu „*Amu scris spre a se știe și a se păstra*”, deci preotu era conștient de valoarea peste timp a celor pe care le însemna în cartea bisericii.

Biserica a fost ridicată între 6 mai și 22 octombrie când s-a și sfințit, costând cu totul 7.856 lei, dintre care 1.600 a dat preotul Țărulescu, 1.000 lei Ion Stănculeanu, 200 lei și lemnul de stejar boierul Al. Marghiloman, învățătorul Ion Dumitrescu 100 lei și încă șase donatori câte 100 lei și, respectiv, 50 lei.

Lista e scrisă în Synodic la pagina 30, între donatori figurând și bunicul meu cu suma de 50 lei („*Costandin Țăru cu fiul său Panaete*”).

Biserica a fost construită de localnici, lucrată de Costică A., Stănilescu Maestor, Stanciu I. Mihălcica dulgher, Ioan Vulpoiu. Acest Costică A. Stănilescu „*a lăsat din munca lui 100 lei*”, iar Stanciu A. Mihălcica, „*idem 50 lei*“, cei doi înscriindu-se între ctitorii nominalizați în Synodic.

Însemnarea asupra ctitorilor se încheie cu cuvintele: „*Și amu însemnatu aici ca să se pomenească câtu va trăi biserica*”

Cum se vor fi achitat preoții ce i-au urmat să slujească după el în biserica ridicată prin străduința sa și în parte pe cheltuiala sa e întrebare ce nu poate căpăta acum răspuns. Fapt e că portretul care atârna în tinda bisericii alături de al lui I. Stănculeanu nu mai există; după cum nu se poate ști nici unde-și are în cimitir sau în curtea bisericii mormântul.

Biserica și satul îi datorează prea mult acestui preot atât de harnic și probabil devotat bisericii și satului pentru a nu scrie câteva rânduri și despre el.

Gheorghe Țârulescu a fost cam al treilea preot la această biserică după cel consemnat la 1829 „*preotul Moisi*”, după un A.Dănulescu ce preoțea la 1853, numele său aflându-se consemnat prima dată în 1866, deci a slujit biserica timp de 39 de ani.

Era descendent dintr-o veche familie de moșneni dumitreșteni și mai avea un frate - Grigore – care în 1903 era preot la Băbeni, așa după cum confirmă o corespondență între parohia Dumitrești și Protoieria Râmnicu Sărat, aflată într-un dosar de corespondență la biserică.

Face parte din prima generație de intelectuali ridicați dintre moșnenii noștri și adăugând faptul că mai avea un frate preot înseamnă că cei doi învățaseră carte cu mult înainte de 1850, ca și Manolache Roșca, tot din familie de localnici, care e principalul ctitor la 1850 la biserica din Bicești de Sus.

Unde învățaseră carte acești preoți, câtă carte, de la cine deprinseseră scris - cititul sunt întrebări la care nu se poate răspunde decât prin supoziții.

Cert este că scriau cu litere latine și învățaseră probabil prin școlile de catiheți ca și contemporanul lor Ion Creangă. Scrisul, caligrafia, ortografia și punctuația nu vădesc să fi primit o instrucție școlară prea eficientă, dar „*cu câtă carte știau, cu câtă nu știau*“, cum atât de frumos zice tot Creangă despre preoții epocii, și-au făcut cu prisosință datoria luminând și îndrumând poporul din mijlocul căruia ieșiseră.

Preotul Țârulescu a avut două fete: una măritată cu Ghiță Dănulescu, cealaltă cu Andone Stănilescu, deci numele Țârulescu s-a pierdut la descendenți.

Ultimul Țârulescu din vechea familie moșnenească atât de numeroasă altădată a fost un Victor Țârulescu mort la Dumitrești în preajma celui de-Al Doilea Război Mondial. Fiii acestuia, unul ofițer superior – Petrică – și altul farmacist – Gilică – s-au înstrăinat de tineri și s-au prăpădit prin București, numele familiei stingându-se³

Începând din 1905 și până în jur de 1960 biserica a fost preoțită de Gh. M. Popescu, originar din Valea-Sălciei. A fost un preot deosebit, atât privind felul cum își îndeplinea obligațiile preotești, cât și ca om.

Biserica a fost foarte bine gospodărită în jumătatea de secol cât a fost slujită de Gh.M.Popescu. În 1917 după retragerea trupelor germane de ocupație a fost reparată și a fost ulterior modificată și mărită în preajma celui de-Al Doilea Război Mondial. Față de schița desenată la pagina 53 din synodic s-au mărit tinda și geamlăcul, s-a mărit podul în care cânta corul bisericii, s-au placat pereții cu placaj și s-a vopsit și zugrăvit din nou.

Alături de preot, prezent tot timpul cât au durat lucrările la biserica, s-au aflat: Luca Vintilă și Costică Călărășanu – lemnari, precum și Păun Băjenaru - zidar localnic.

Numărul enoriașilor:

parohia	Dumitrești de Jos	familii 685	suflete 1812.
parohia	Bicești de Jos	familii 811	suflete 2427
parohia	Lăstuni	familii 432	suflete 902
	Total	1928	5141

1) În Synodicul bisericii preotul Gh. M. Popescu scria în 1921:
„Dintre ctitori sunt fotografiați în tablouri ce sunt puse în tinda bisericii următorii: preot Gh.Țârulescu cu soția și Ion Stănculeanu” (p.53).

³ „După devastarea și avarierea trupelor germane” (Synodic, p.53)

Tabloul lui I. Stănculeanu se află pe peretele bisericii, cel al lui Gh. Țârulescu nu apare nicăieri, după cum nu i-am găsit nici mormântul sau crucea.

Încă de la începutul slujbei sale la Dumitrești, preotul Gh. M. Popescu s-a implicat în viața obștei, în activități culturale și economice chiar.

Astfel, a fost casier-contabil la Banca Populară „Dumitrești”, președinte al Cercului Cooperatist, membru al Comisiei ce aprovizionează cu cereale în timpul crizei de după Primul Război Mondial, a lucrat ca învățător suplinitor la școală, a predat religia în școală aproape patru decenii; dar activitatea sa cea mai notabilă s-a desfășurat în cadrul Căminului Cultural, unde a format cel mai important cor pe mai multe voci din perioada dinainte de Primul Război Mondial până în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial.

Preotul avea un dezvoltat simț muzical, descifra partiturile fără instrument și instruia cu rigurozitate vocile înainte de asamblare. Corul a fost inițial, cu primul său nucleu, cor bisericesc, dar ulterior a devenit corul Căminului Cultural, instituție deja existentă în 1920, la care preotul era vicepreședinte.

Acest cor instruit de preotul Gh. Popescu, era dirijat atât la biserică precum și la cămin de învățătoarea Aurelia Dogaru. Corul se deplasa și în comunele vecine. Astfel, se consemnează în documente că a cântat la înmormântarea preotului de la Buda. Prima excursie prin țară a fost realizată de dumitreșteni cu acest cor prin 1935. Afilică Dogaru (n. 1911) fost membru al corului își amintea în vara lui 1999, că au vizitat atunci mănăstirile Văratec și Agapia, Cetatea Neamțului, Cheile Bicazului. Excursia a fost plătită din fondurile corului adunate de pe la serbări, înmormântări etc.

Corul bazat pe nucleul de atunci, împrăștiat cu tineret, a continuat să ființeze și după moartea preotului, încetinindu-și în perioada dictaturii comuniste atee activitatea la biserică, dar continuând-o la Căminul Cultural, în cadrul căruia a câștigat concursuri

pe țară ajungând în 1951 să cânte în finala pe țară la Ateneul Român din București.

Biserica și comuna datorează acestui preot și două monografii consemnate în Synodicul bisericii; una în 1906, în care dă informații de ordin geografic, istoric, demografic, cultural, mai ales moral, luând atitudine combativă fermă împotriva divorțurilor, „concupinajelor”, a viciilor și obiceiurilor rele, propunând și măsuri de îndreptare.

„Preotul și învățătorul să fie alături la muncă când e vorba de o misiune națională și sfântă” - scrie preotul în finalul acestei monografii.

O altă monografie scrisă în același dosar, datând din 1921 este mult mai amplă, umplând cu un scris mărunț, impecabil caligrafic, dar și în ce privește ortografia și punctuația, un număr de 11 pagini.

Sunt reproduse integral vechile pisanii ale bisericilor: cea din 1866 pentru biserica de la Lăstuni, cea din 1898 pentru cea de la Dumitrești. Dacă n-ar fi fost copiate aici s-ar fi pierdut pentru totdeauna, ele nefiind așezate la intrarea în biserică, așa cum ar fi trebuit.

Încercăm acum să împlinim această lipsă afișând pisanii la locul cuvenit.

Monografia cuprinde informații prețioase referitoare la viața economică⁴ și culturală din Dumitreștiul de la începutul secolului XX.

Nu ne propunem să rezumăm această monografie, întrucât cei interesați o vor găsi în arhiva bisericii (o copie xeroxată se află la biblioteca Liceului). Ne exprimăm regretul că preotul acesta atât de inimos, inteligent și harnic, n-a mai scris nimic în acest synodic după 1921. Viața i-a adus necazuri care l-au abătut cu forța lor neîndurătoare de la preocuparea din tinerețe. I-au murit sub vârsta de 25 de ani doi copii: o fată farmacistă și un băiat ofițer; spre bătrânețe a avut de îndurat persecuția comuniștilor, care l-au deportat pentru doi ani undeva pe la

⁴ „În comună sunt: 5 prăvălii, 5 brutării, 3 cârciume, 1 cafenea, patru bălciuri anuale și piață (săptămânală) duminică“.

Buhuși în Moldova, întorcându-se demoralizat și bolnav și murind nu mult după aceea în 1962, în vârstă de 80 de ani.

În timpul cât preotul Gh. M. Popescu a avut domiciliu forțat în Moldova la biserică a slujit un preot Leu, care la revenirea titularului parohiei a plecat.

I-a urmat la biserică preotul Dănilă Vasile, înmormântat în dreapta cum intri în cimitirul de lângă biserică.

După moartea preotului Dănilă a slujit un timp preotul Gheorghită, consemnat pe pisania de la intrarea în biserică. Acesta s-a transferat și a venit preotul Nicolae Șontica, localnic prin naștere, care păstorește și acum parohia.

Biserica „Sf. Neculai” din Bicești de Sus

Cea de a doua biserică de la centrul comunei se află în marginea terasei pe care este așezat satul Giurcari. Este cea mai mare și frumoasă biserică de la noi, și credem, că puține ctitorii țărănești sunt în țară care să rivalizeze în mărime și frumusețe cu aceasta.

Ne mândrim noi, dimitreștenii, cu asemenea biserică, mai ales că ea a fost realizată din fonduri strânse de la poporeni de la noi și construită de un „*arhitect țaran*”⁵, Stan Calotă, variantă apropiată zilelor noastre a legendarului meșter Manole.

Actuala biserică s-a ridicat între 1933-1944, când s-a sfințit, construcția realizată cu meșteri lemnari și tâmplari din sat durând după cum se vede în jur de 10 ani. Necesitatea construirii bisericii a fost impusă de faptul că în 1931 în ziua sărbătorii moșilor de vară, după slujbă, biserica veche a ars până la temelie fiind dărâmată.

Sufletul devotat în întregime acestei construcții a fost preotul din acea vreme - Iordache Popescu, om harnic și cucernic care a știut să-i însuflețească pe enoriași să susțină prin muncă și bani ridicarea bisericii.

⁵ La sfințirea bisericii, învățătorul – orator Ghica Georgescu în discursul său așa l-a numit pe anonimul și modestul Stan Calotă din Giurcari.

Pictura a fost realizată de C. N. Constantinescu din Râmnicu Sărat, același care pictase cu 30 ani înainte biserica arsă.

Această biserică trăznită în 1931 nu era nici ea prea veche. Fusese construită între 1911-1913 când preot în parohie era același Iordache Popescu, căruia i-a fost dat să construiască în timpul păstoritului său două biserici.

În Synodicul existent la biserică preotul Iordache Popescu scrie că biserica veche ridicată în 1850 „*despre material putea să dureze încă 20-30 cm, dar fiind prea mică în dimensiuni timpul a cerut refacerea*” (în parohie erau acum 240 familii cu 1.400 de suflete). La sărbători, credincioșii nu mai încăpeau în biserică, motivează preotul. Biserica din 1911-1913 construită în actualul cimitir se află la câțiva zeci de metri de cea actuală.

Comitetul pentru strângerea „*ofrandelor bănești*” era compus din enoriași ale căror nume de familie se găsesc în sat și astăzi: Dumitru Rotaru, Arghir Tătulescu, Vasile Crăciun, Trandafir Tr. Roșca, Pavel și Tănase Bizadea.

Merită a fi reținută relatarea că: „...*piatra pentru temelie a fost însă până pe podul Dumitreștilor cu vagoane firmei Grim-Döerfer de la punctul Între Motnae și a fost cioplită de maestrul Francesco Papagni*“, italian pripășit prin părțile noastre.

Pictura a fost realizată de C. N. Constantinescu din Râmnicu Sărat: „*cu preț de 5.000 lei pentru a face pictura în felul bisericii de la Dărâmați*“ (astăzi Oreavu, lângă Râmnicu Sărat).

În timpul ocupației din 1916-1918, nemții au luat clopotele bisericii, așa că după război s-a pus problema cumpărării clopotelor. Se comandă un clopot de 407 kg la o fabrică din București. E adus și montat provizoriu pe niște capre în curtea bisericii. La sunetul clopotului, satul se adună bucuros și curios și „*prin lovirea nechibzuită a doi oameni*” clopotul e spart.

E trimis la București, la retopire, cu o căruță cu cai. Preotul relatează în synodic: „*Plecați luni la ceasurile 8 din Dumitrești,*

ajungem joi în zori de zi la București, de unde încarcă clopotul. Duminică la ora 2 ajungem cu el în curtea bisericii”

Strașnici cai trebuie să fi avut Iancu Glogojan, căruțașul, dacă a parcurs atâta drum într-un timp atât de scurt.

Revenim la prima biserică din sat despre care deținem unele informații.

Istoricul bisericii cei vechi

Din „*gura oamenilor mai în vârstă*“, precum și după o tablă veche aflată în altar pe care e consemnat doar numele ctitorilor, ar rezulta că *„biserica a fost clădită din nou ca pe la anul 1850 sub îngrijirea de aproape a preotului Manolache Roșca și a cântărețului Ghiță“*

Acest preot cu numele Roșca era desigur dintre moșnenii din sat, alături de el, printre ctitorii de la 1850 aflându-se și Lazăr Roșca, Enache Roșca, Dinu Roșca, Vlad Roșca și Ioniță Roșca, deci din 10 ctitori, 7 poartă acelaș nume de familie (ceilalți 3 ctitori se numeau: Ion Mafteiu, Costandin Bizadea și Alexe Crețu), nume existente și acum în sat.

Acest Manolache Roșca e primul dimitreștean ajuns preot, Gheorghe Țârulescu de la cealaltă biserică din Dumitrești de Jos apărând cu peste 10 ani în urma sa.

E demn de a fi reținută o informație care aruncă o anumită lumină asupra vieții oamenilor de la jumătatea secolului XIX. Ctitorii consemnați mai sus: *„...au povestit urmașilor că pe atunci se aducea ferul în blăni mari de la Brăila din care aici fierarii scoteau cuie pentru șindrila și piroane mari pentru încheiatul bârnelor...”*

Satul, probabil, nu avea prea multe case deoarece bârnele erau *„făcute chiar din copaci tăiați din chiar locul bisericii”*

E limpede: unde sunt acum biserica și cimitirul, era pădure de stejar, care acoperea, probabil, o bună parte din satul actual.

O tradiție orală, neconsemnată însă în synodicul scris de preotul Iordache Popescu, afirmă că la biserica din 1850 au fost aduse materiale

și din demolarea unui vechi schit ce se aflase înainte vreme în „Poiana Iorgulesei”⁶.

Verificări ulterioare la arhive bisericești, la Episcopie sau la Arhivele Statului vor aduce, probabil, informații care vor completa pe cele sărace și nesigure de care dispunem.

În „Istoricul bisericii cei vechi” preotul Iordache Popescu scrie în synodicul la care m-am referit: „Nu a avut nici o inscripție, decât o limpede mare de piatră care servea la acea biserică pentru scară și pe care era scris nedescifrabil tot cu caractere vechi bisericești și care din nebăgare de seamă s-a făcut mici fărâme cu ocazia reparațiunii”

E limpede că inscripția a servit drept scară de intrare în biserică ridicată în 1850, fiindcă dacă ar fi fost scrisă ca pisanie pentru această biserică și-ar fi avut locul deasupra ușii de intrare în biserică așa cum e peste tot⁷

De unde fusese adusă această piatră cu inscripția veche pe care preoții din a doua jumătate a secolului XIX, buni cunoscători ai alfabetului chirilic, n-au putut-o descifra?

Pare plauzibil că provenea de la vechiul schit din poiana Iorgulesei, de unde tradiția orală afirmă că s-au adus materiale la construcția bisericii ridicată în sat la 1850.

⁶ Informația vine din mai multe surse: preotul Vintilă Mircea - știe de la fostul dascăl Gheorghe Popescu; Gheorghe Chiriță Trandafir (n.1921) - știe de la bătrânii săi; Ghiță Pușcașu (n. 1910) spune că pe locul fostului schit se află și acum pietre din temelie; în „Milcovia” 1936 G.Tătulescu în studiul **O așezare de moșneni – Dumitrești** – relatează: „La anul 7226 (1717) Decembrie 27 Cârstea feciorul răposatului popa Fătul dă la mâna părintelui Nechifor, egumenul mănăstirii Râmnicul Cartea de danie prin care închină schitișorul ce i-au rămas de la părintele său acestei mănăstiri. Acest schit se afla pe moșia Peleticu (Poenița)?. Este schitul din poiana Iorgulesei ?”

⁷ O astfel de inscripție pe o piatră pusă la scara de intrare în biserică am găsit în 1999 la biserică rusească de la schitul Poiana Mărului.

Din cele relatate mai sus s-a conturat oarecum imaginea preotului Iordache Popescu, ctitorul celor două biserici; cea din 1911 și cea din 1944. Nu are urmași în comună care să-i poarte numele. Nu era rudă nici cu popa Ion Popescu, dumitreștean care a slujit la Dealul-Lung și Lăstuni și care este înmormântat tot în cimitirul de la Bicești de Sus.

După moartea preotului Iordache, slujește mai îndelungată vreme la Dumitrești Alexandru Spănu, om blând și cumsecade, respectat de cetățeni.

Mulți ani slujește aici preotul Costică Negrilă, venit în 1952 de la Jitia.

Biserica „Sf. Vasile” din Lăstuni.

În synodicul bisericii din Dumitrești de Jos sunt scrise de către preotul Gh. M. Popescu și informații despre biserica din Lăstuni, fapt explicabil prin acela că până în 1925 biserica din Lăstuni era filială celei din Dumitrești și preotul de la centrul comunei slujea și acolo.

Inscripție veche a bisericii filialei „Sf.Vasile” din Lăstuni:

„Această Sf. Biserică s-a început de către locuitorii acestui cătun cu Răposatul Preotul Stan, Dl. C. Datcu, Dl. A. Damian, la anul 1866 lucrându-se până deasupra ferestrelor și a stat până la anul 1868; de aci s-a început iarăși cu stăruința D-lui V. Haiducescu din com. Tâmboiești, Toader Gheorghe, Gr. Mișu, N. Dogaru și ceilalți locuitori și a luat finit la anul 1871 Decembrie 1 sfințindu-se la acest an Decembr. 5.” (synodic, p.52)

Toader Mohârță, bătrân de aproape 100 de ani, spunea că primul preot, „ctitorul din 1866” a Stan C. Datcu, dar în inscripția de mai sus, copistul pune virgulă între „Preotul Stan” și „Dl. C. Datcu” lăsând să se înțeleagă că e vorba de două persoane diferite.

Nu are prea mare importanță acum dacă e vorba de o singură persoană sau două, semnificativ ar fi doar faptul că numele Datcu ar indica un localnic drept prim preot la Lăstuni. Cel de-al doilea ctitor, „Dl. A. Damian” era boier cu moșie la Lăstuni, sat de clăcași împroprietăriți prin efectul Legii agrare în 1864. Tot prin

împroprietărirea din 1864 se repartizează și locul pentru construirea bisericii, precum și 17 pogoane cu care este înzestrată biserica.

După relatarea bătrânului Toader Mohârță, biserica ar fi fost slujită de următorii preoți:

- Stan C. Datcu - ctitorul de la 1866
- Gh. M. Popescu de la Dumitrești - până în 1925, când filiala devine parohie
- Ion Popescu, dumitreștean de origine din Giurcari, venit de la Dealu-Lung.

Sebastian Popescu - „popa Scai” în perioada interbelică până după război când este arestat

- un preot Stroe, din județul Buzău, pentru câțiva ani
- Puiu Dumitru, căruia îi urmează fiul său, Valentin Puiu, actualul preot.

Nefericitul preot Sebastian Popescu, poreclit de poporeni, popa Soare a avut de îndurat prigoana comuniștilor care l-au arestat ca dușman politic.

În monografia din 1905, preotul Gh. M. Popescu consemna următoarea situație statistică: 580 locuitori și 2.292 suflete, din care scăzându-se 230 locuitori și 635 suflete cât avea atunci parohia Lăstuni, rezultă la parohia bisericii „Sf. Dumitru” în 1905 un număr de 350 familii cu 1.657 suflete.

La aproximativ 100 de ani după aceea, deci la data scrierii monografiei, numărul total al locuitorilor din parohia respectivă era de 685 gospodari și 1.812 suflete, deci la un spor de 300 familii în plus acum sunt numai 52 de suflete în plus, ceea ce indică o creștere extrem de mică a numărului populației.

La Bicești de Jos în 1910 erau în jur de 240 familii cu 1.400 suflete, după cum precizează raportul bisericii pentru a motiva Episcopiei necesitatea măririi bisericii.

Acum la Bicești sunt după recensământul din 1992 un număr de 811 familii cu 2.227 suflete, ceea ce denotă aceeași creștere

semnificativă a numărului gospodăriilor cu 571, pe când a sufletelor e de numai cca 230.

Nu dispunem de cifrele din anii din urmă la parohia Lăstuni dar, după datele aceleiași recensământ din 1992, în parohie sunt 432 de gospodării cu 902 persoane aproape în unanimitate ortodocși, cei câțiva adventiști nemodificând statistica.